

Jeздеcká
AKADEMIE

TAJNÝ SLIB

GINA MAYER

Jezecká
AKADEMIE

TAJNÝ SLIB

Copyright © 2018 Ravensburger Buchverlag
Pferdeflüsterer-Academy, Ein geheimes Versprechen
© 2018 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2022
Cover © Anna Rohner, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3029-2 (pdf)

Tezdecká
AKADEMIE

TAJNÝ SLIB

GINA MAYER

18. září, 10:54

Ahoj Zoe,

co je s tebou? Ve Snowfieldu jsi už víc než týden a já od tebe nemám ani řádek! 😞 😞 😞

Jak se ti líbí škola? A co ve třídě? Našla sis novou nejlepší kamarádku a za mě už máš náhradu? 😊

Jak ti to jde na jízdárně? 🐾

Jak tě znám, ostatní jsi už dávno předehnala a jsi nejlepší ze třídy. 😊

A co Caleb? Když tě teď učí, musíš mu říkat pane Cole?

Napiš mi! Ale HNED! Jinak si budu myslet, že jsi na mě zapoměla a VYMAŽU si tě.

Pa

Kim 🍷 🍷 🍷

18. září, 10:59

Milá Kim,

NIC NEMAŽ! Bleskurychle odpovídám:

1. Je to strašně náročné. 🙄
2. NEE, to nikdy! Stýská se mi po tobě, hrozně moc.

3. Zatím nevím.
4. Nejlepší v jízdě? Všichni jsou tu o hodně lepší než já. Isabelle Dufresneová je naprostá jednička.
5. Caleb.

Prosím, prosím, nezlob se na mě, že jsem se neozvala. Je toho na mě teď nějak moc.

O víkendu napíšu víc, slibuju!

A jak se vede tobě? Tak bych si přála, abys tu byla se mnou!

Pa

Zoe 🍷🍷

1.

Zoe sklopila pohled a pomalu se otáčela doleva. Pravé rameno níž, levé trochu nahoru. Tak, a teď ještě sepnout ruce. Dýchala klidně a pravidelně. Zpod přivřených očí nenápadně sledovala Silver, která stála o pár metrů dál u hrazení kruhové jízdárny.

Kobykla chvíli znuděně přešlapovala a pak dlouze zafrkala. Znělo to jako povzdech.

Zoe by si nejraději povzdechla taky. Nebo spíš pořádně zakřičela. Ze zoufalství.

Další pokus. Otočila se k Silver pravým bokem, sklopila pohled, tentokrát doopravdy. Klidně dýchala a čekala.

Silver nepřišla.

Zoe zvedla hlavu a podívala se na Caleba. Se založenýma rukama se opíral o hrazení. Za ním stál zbytek třídy.

„Nejde to,“ řekla.

Caleb se pousmál. Jako vždy byl celý v černém a tmavé vlasy měl svázané do culíku.

„Proč ne?“ zeptal se.

„To fakt nevím.“

„Jak to vidíte vy?“ Caleb se obrátil na ostatní.

Všichni jen pokrčili rameny. Nepřihlásila se dokonce ani Isabelle, i když odpověď určitě znala. Isabelle Dufresneová věděla vždycky všechno.

Bylo jí teprve třináct, stejně jako Zoe. Ale na rozdíl od ní byla Isabelle dokonalá jezdkyň. Její rodině patřil známý hřebčín *Dufresne Stud & Stallion Breeding* – nejlepší stáj v celé Severní Americe.

Isabelle začala jezdit ve třech letech a v drezuře zatím stačila vyhrát všechny důležité soutěže ve skupině dorostu. Mrknutím oka přiměla každého koně, aby udělal, co chtěla. Navíc vypadala naprosto skvěle a měla roztomilý francouzský přízvuk.

Než přišla Zoe do Snowfieldu, jméno Dufresne nikdy neslyšela. Taky nerozuměla jezdeckví a o metodě přirozené komunikace s koňmi, o zařikávání koní, nevěděla zhora nic. Však to každý den celkem názorně předváděla.

„No tak, někdo z vás přece dokáže Zoe pomoci,“ řekl Caleb.

Rozpačité mlčení začalo být nepříjemné. Většina spolužáků sklopila pohled, jen jedny zářivě modré oči se na Zoe nepřestaly dívat. Cyprian Frazer byl však ten poslední, kdo by něco řekl. I jinak toho moc nemluvil.

„Cathy?“ zeptal se Caleb.

Dívka s piercingem a křiklavě modrými vlasy, která stála vedle Isabelle, sraštila obočí.

„Co je?“

„Víš, co dělá Zoe špatně?“

Cathy převalovala v puse žvýkačku. Svoji okázalou lhostejností a naprosto neuvěřitelným lajdáctvím doháněla učitele ve Snowfieldu k šílenství. Pozdní příchody, zapomenuté úkoly, ztracené sešity, pořád dokola – a když ji napomínali, byla navíc drzá. Školní tresty i důtky prostě ignorovala.

Nafoukla žvýkačku do obrovské růžové bubliny, pak ji nechala prasknout, ještě chvíli okázale přežvykovala, až se nakonec rozhodla odpovědět.

„To teda nevím.“

„Ale určitě víš, jak je to správně.“

Cathy dál přežvykovala. Caleb se tvářil, že ho její drzé chování nezajímá.

„Byla bys tak laskavá?“ Caleb se s rozmáchlým gestem uklonil jako šlechtic před královnou.

Cathy se jen ušklíbla, otevřela si branku u hrazení a postavila se vedle Zoe.

Zoe se kousala do rtů. Připadala si trapně. To je tak ponižující, proč jí to Caleb dělá? Proč jí prostě jen nevysvětlí, jakou udělala chybu, že jí join-up nevyšel?

Beze slova ustoupila na kraj a sledovala, jak Cathy dělá naprosto stejné pohyby jako předtím ona. Jak sklání svou křiklavě modrou hlavu a s pohledem upřeným k zemi se pomalu obrací a nakonec se natočí k Silver pravým ramenem.

Kobykla tentokrát nezůstala znuděně stát, pomalu se rozešla a zamířila ke Cathy. Teprve když stála přímo před ní, Cathy zvedla ruku a pohládila Silver po stříbřitě bílém čele. Až teď se Cathy na tváři objevil úsměv.

„Perfektní, díky Cathy,“ řekl Caleb.

Zoe cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Aby to nikdo neviděl, štípla se do levého stehna. Zaťala prsty tak silně, až se jí udělala modřina. Teď se nesmí rozbrečet. Hlavně nesmí dát najevo, jak moc ji to zasáhlo.

„Nechceš to zkusit ještě jednou, Zoe?“ zeptal se Caleb.

Teď se naštvála doopravdy. Taky dobře. Vztek byl rozhodně lepší než slzy a sebelítost.

„A proč?“ zeptala se úsečně. „Nemám ani potuchy o tom, co jsem dělala špatně. A dokud mi to někdo nevysvětlí, lépe to určitě neudělám.“

Caleb se trpělivě usmíval jako tatínek, kterému děcko v supermarketu předvádí ukázkový záchvat vzteku.

„Zoe, pojď sem.“ Caleb se postavil doprostřed kruhu. Cathy se vrátila zpátky k ostatním.

Zoe k němu neochotně přistoupila. Caleb jí položil ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě.

Zoe cítila, jak se jí podlamují kolena. Nohy se jí třáslly. Když měla stát tak blízko něj, vždycky zner-vózněla.

„Klid,“ řekl Caleb tak potichu, že to mohla slyšet jen ona. Všiml si, že se chvěje?

Napnula svaly, narovнала se a zařala pěsti. Třes zmizel.

„Špatně,“ řekl Caleb. „Uvolni se.“

Uvolni se. Kdyby to nebylo takové zoufalství, asi by se nahlas začala smát. Jak se asi má uvolnit – v takové situaci? Vnímala pohledy ostatních. Cítila jejich zvědavost, nadřazenost, soucit i úlevu nad tím, že sami nejsou na Zoeině místě.

Nedokázala se uvolnit. Kdyby povolila, vyhrkly by jí slzy a to by byla naprostá katastrofa.

„Nevšímej si jich,“ řekl Caleb tak tiše, že to slyšela jen ona. Věděl přesně, co se v ní odehrává. Tím to všechno bylo ještě horší.

Zoe se chtělo utéct. Ale pak jí hlavou prolétl mamčin hlas. *Lidé nejsou důležití*, řekla Irmhild Sullivanová. *Soustřed' se jenom na hudbu.*

Dříve, když Zoe ještě hrála na flétnu, jí tak maminka před koncertem rozháněla trému.

Zoe si na to vzpomněla. Tak, teď je důležitá jen Silver. A najednou cítila, jak jí klesají ramena, paže se uvolňují, pohledem se obrací do svého nitra a dech se sám od sebe zklidnil.

Caleb tomu říkal pasivní pozice. Kůň tak dostává podnět, aby přišel blíž. Člověk tak pro koně nepředstavuje nebezpečí, udává jen směr.

„Dobře,“ řekl Caleb.

Zoe zaslechla, jak Silver jemně klope kopyty, a pak se před ní objevily sametově hebké nozdry.

Zoe zvedla hlavu, ale na Silver se nepodívala. Pohledem by kobylu zase odehlnala. Jenom zvedla ruku a pohladila její stříbřitý krk.

„Díky, Silver,“ řekla skoro neslyšně.

Za hrazením se ozval potlesk. Za normálních okolností by ji taková reakce naštvála. Pro ostatní už byl join-up samozřejmostí, jediná Zoe napojení ještě nikdy pořádně nepředvedla. Ale když se teď svým spolužákům podívala do očí, neviděla nadřazenost nebo

výsměch. Jen upřímnou radost, že její napětí konečně povolilo a cvičení zvládla.

„Zavedu Silver do výběhu,“ řekl Caleb po hodině.
„Půjdeš se mnou, Zoe?“

Nejistě přikývla. Co má Caleb v úmyslu?

Caleb počkal, až budou ostatní tak daleko, aby je nemohli slyšet, a teprve pak začal mluvit.

„Jak je ti?“ zeptal se.

„Co je tohle za otázku?“ Zoe si vyčerpaně pročísala blondaté vlasy. „Jsem nejhorší z celé třídy, jak se můžu asi cítit?“

Caleb s úsměvem zavrtěl hlavou, jako by to byl naprostý nesmysl. Přitom bylo víc než jasné, že rozdíl mezi Zoe a ostatními je opravdu velký.

„Nesmíš se s ostatními srovnávat,“ vysvětloval. „Vyrostali s koňmi a jezdí už hodně dlouho. Pro tebe je to všechno nové.“

„Když cvičím se Šamanem, jde to perfektně,“ pokračovala Zoe. „Okamžitě pochopí, co chci, a udělá, co mu řeknu. Ale u ostatních koní to nejde, vůbec nic mi nejde.“

„Co to je za nesmysl? Dnes jsi udělala obrovský pokrok. A příště budeš zase o kousek dál. Anebo přespříště. Vždyť máme spoustu času.“

Došli k výběhu. Zoe odsunula ohradník, zavedla Silver dovnitř a sundala jí ohlávku.

Klisna hned odběhla. Najednou Zoe zaslechla tiiché zafrkání a ucítila zvláště trpký a nezaměnitelný

Šamanův pach. Obrátila se a oběma rukama objala velkého černého mustanga kolem krku.

„Ahoj kamaráde, jak se máš?“

Ještě před pár týdny byl Šaman naprosto nezvladatelný kůň. Dokonce ani Caleb, kterému hřebec patřil, ho nedokázal vyvést na pastvu. Šaman k sobě nikoho nepustil. Ani ostatní koně se k němu nesměli přiblížit. Proto byl celý den zavřený ve stáji a sám.

Jediný, koho akceptoval, byla Zoe. Od samého začátku. Nikdo nechápal, čím si zrovna ona získala jeho důvěru. A že jí dokonce dovolil, aby na něm jezdila. Ona, která o jezdeckví nevěděla vůbec nic. Caleb si to nedokázal vysvětlit.

Potom, co Zoe Šamana unesla a utekla s ním ze Snowfieldu do divokých lesů, aby mu zachránila život, se hřebec hodně změnil. Pořád byl ještě plachý a lekáivý, ale nechal už se aspoň vyvést na pastvu a neutíkal.

Pomazlit se s ním nebo ho jenom pohladit přesto nikdo nesměl. Kromě Zoe. Ke Calebovi se choval zdrženlivě a s nedůvěrou a před ostatními se dal okamžitě na útěk. Stačilo se jen na něj podívat.

Zoe zabořila mustangovi obličej do hřívky. Na tváři ucítila jeho sametově hebkou srst. Ve chvílích, kdy byla s ním, si byla jistá, že rozhodnutí změnit školu a jít do Snowfieldu bylo správné.

Když zvedla hlavu, uviděla Calebovy oči. Byly plné bolesti a touhy. Kdysi dávno to byl on, komu

Šaman tolik důvěřoval a kdo byl pro něj vším. Jako teď Zoe.

Po těžkém úrazu při jednom závodu však Šamanovu důvěru ztratil a už se mu nikdy nepodařilo znovu ji získat.

Zoe vnímala Calebův smutek a rozuměla mu. Avšak někde vzadu, za vlnou soucitu, se ozývalo i malé zadostiučinění. Ona zvládla něco, co se Calebovi přes veškeré jeho znalosti nepodařilo: dokázala Šamana zachránit. Kdyby nebylo jí, nemohl by mustang zůstat ve Snowfieldu. Zřejmě by ho museli nechat uspat.

Zoe se najednou za takový pocit zastyděla. Nebyla to přece její zásluha, že jí Šaman začal důvěřovat. Jeho náklonnost k ní přišla sama od sebe.

Caleb přikývl, jako by chtěl potvrdit něco, co Zoe neřekla.

„Jenom dávej pozor, ať ho taky nezklameš,“ řekl tiše.

Jak to k čertu dělá, že vždycky pozná, co si myslíš?

Když Caleb odešel, Zoe pohladila Šamana po hřívě a lehce ho poplácala na šíji.

„Tak, teď už ale musím,“ pošeptala mu.

Šaman se na Zoe pozorně zadíval. V jeho temně hnědých očích se zlatými jiskřičkami se zračila lítost.

„Nedívej se na mě tak,“ řekla. „Nejraději bych s tebou šla ven, ale čekají na mě úkoly.“

Přesněji řečeno hromada úkolů. Musela napsat slohovou práci do angličtiny, naučit se slovíčka do francouzštiny a připravit referát do společenských věd.

Studium ve Snowfieldu bylo náročné. Nejen v jezdeckých disciplínách, ale i v ostatních předmětech. Na konci studia museli být studenti schopni složit stejné zkoušky jako na normální škole.

Zoe měla vždycky dobré známky a byla naštěstí taky zvyklá, že příprava na úkoly a zkoušky běžela spíš automaticky. Dříve musela několik hodin denně cvičit na flétnu, teď ten čas zaměřila na jezdecký trénink a speciální kurzy přirozené komunikace s koňmi. Flétna tehdy ale zdaleka nebyla takové trápení jako teď výuka u Caleba.

Myšlenkami byla ve společenské místnosti, kde se studenti učili a psali domácí úkoly. Byl to velký, světle zalitý sál, kde člověk nikdy neseseděl sám. Přesto se tam Zoe cítila vždycky strašně osamělá.

Ke spolužákům si nenašla cestu. Možná to bylo tím, že nastoupila do školy pozdě, až pár týdnů po zahájení školního roku. Spolužáci ze třídy se už mezitím seznámili, navázali mezi sebou přátelství a vztahy. A Zoe k tomu nepotřebovali.

Někdy si vzala sešity a knihy na pokoj a zalezla si do postele. Pokoj byl sice čtyřlůžkový, ale přes den tam

většinou nikdo nebyl. Tady byla Zoe sama doopravdy. Bylo to mnohem snazší, než být sama mezi ostatními.

Šaman ji štouchl nosem do zad. Pak zvedl hlavu a zařehal, jako by ji chtěl upozornit na to, jak nádherná je modrá obloha nad nimi. Stromy na okraji lesa svítily v zářivých podzimních barvách – žluté, oranžové a červené.

Jezero se třpytilo v teplém slunečním svitu, někde v dálce cvrlikali ptáci. Znělo to, jako by se svým rozjařeným zpěvem Zoe posmívali.

„Máš pravdu, Šamane,“ řekla. „Dneska je tak krásný den, že by bylo opravdu škoda ho promarnit nad úkoly.“

2.

Když Zoe přehodila Šamanovi ohlávku, kterou měla ještě od Silver, černý mustang začal samou radostí přešlapovat.

„Šamane, jdeme se jenom projít. Vždyť víš, že spolu nesmíme jezdit,“ mírnila Zoe hřebce. Zároveň ale cítila, jak se jí okamžitě zhoršila nálada.

Když spolu se Šamanem v létě utíkali a byli v lese sami a svobodní, celou dobu na něm jela. Předtím nikdy na koni neseděla, ale rychle to sama zvládla. Tolik se jí líbilo uhánět s ním po loukách a údolích a nemuset si hlídat styl a držení těla.

Při první hodině jezdeckví se Caleb úplně zděsil.

„Musíme začít úplně od začátku,“ vysvětloval jí.

Na každém pohybu něco viděl. Buď Zoe seděla v sedle moc vpředu, nebo neměla správné držení těla, pak zase otěže nebyly správně a ona nedávala jasné signály. Pořád dokola.

Čím víc ji Caleb opravoval, tím byla nejistější, křečovitější a tím hůř pak jezdila. Nejhorší ale bylo, že měla přísný zákaz jezdit na Šamanovi.

Ředitelka školy, paní Fitzgeraldová, při vstupním pohovoru v kanceláři Zoe výslovně zakázala na Šamana být jen nasednout.

„Vím, že jsi přesvědčená o tom, že ho máš pod kontrolou,“ řekla. „Ale Šaman je skutečně velmi narušený kůň. Nesu za tebe odpovědnost a nemohu ti dovolit, abys na něm jezdila.“

„Vůbec nikdy?“ zděsila se Zoe.

Paní Fitzgeraldová chvíli váhala. „Navrhuj, abychom se k této otázce vrátily, až složíš zkoušky na pátou výkonnostní třídu, co tomu říkáš?“

„Já se budu snažit to zvládnout co nejdřív,“ odpověděla Zoe. To bylo ještě před první hodinou jezdeckví.